

КАКЪВЪ ДА СТАНА?

Седя и мисля азъ: какъвъ да стана?
 Баща ми остарѣва . . . Като младъ
 ще трѣбва да го отмѣня, да хвана
 и азъ на свой редъ нѣкой занаятъ.
 Стражаръ ще стана. Нѣма що — решено!
 Ще ида въ махалата нѣкой день
 и всички пакостници построени
 къмъ тюрмата ще поведе предъ менъ.
 Пждаръ ще стана на лозя, градини,
 ще обикалямъ отъ бостанъ въ бостанъ,
 ще се наямъ на грозде и на дини,
 ще пратя и на баба армаганъ.
 А, не! Сладкаръ ще стана — за сладкиши
 съмъ караници изтърпѣлъ безчетъ,
 че много пжти азъ опипвахъ скришомъ
 бурканитъ съсъ мармаладъ и медъ.
 Пожарникаръ ще стана, на главата
 съсъ тежка каска и излъсканъ шлемъ,
 че пламне ли на дѣда пакъ лулата,
 брадата му ще изгори съвсемъ.
 Не, не! Шофьоръ ще стана, на очитъ
 ще туря азъ шофьорски очила —
 не съмъ дете азъ вече за игритъ,
 не съмъ дете за майчина пола.
 Решихъ: желѣзничаръ ще стана: Бива —
 за тоя занаятъ съмъ най-призванъ.
 Пуфъ-пафъ! — ще карамъ азъ локомотива,
 пафъ-пуфъ! — ще пѣшка парния казанъ.
 То занаяти — колко искашъ има,
 но кой отъ тѣхъ човѣкъ да избере?
 Па смѣтамъ си: ей наближава зима,
 а зиме, май дома е най-добре.
 Седя и мисля азъ: какъвъ да стана?
 За работа не съмъ ли още младъ?
 Видѣ се то, пакъ тати ще ме храни,
 додето си намѣря занаятъ.

Георги Караивановъ